

Lék

Jan Nedvěď

1. Když duše má bloudí, neví, kudy se dát,
uvnitř cosi mě svírá jak žízeň, jak hlad,
dlaně obracím vzhůru a nechám se vést,
jak pastýřem stádo přes kamení cest.
2. Tak když je mi nejhůř, nejsem nikdy sám,
do jeho rukou kroky svý dám,
a bolesti slábnou, on je síla a lék
na moji slabost, pláč a vztek.
3. Ale když všechno se daří, v duši kvete mi sad
a štěstí jen hoří, pryč žízeň je, hlad,
tak z cesty svý scházím, chci stačit si sám,
na jeho lásku zapomínám.